

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Tesco Stores ČR a.s.**, IČ: 45308314
sídlem Vršovická 1527/68b, 100 00 Praha 10
zastoupen: Mgr. Luděk Šrubařem, advokátem, se sídlem Hanusova
1537/1, 140 00 Praha 4 - Michle

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím ze dne 21.4.2017, č.j. 19616/2017-MZE-18121 a č.j.
19617/2017-MZE-18121

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutími ze dne 21. 4. 2017, č. j. 19616/2017-MZE-18121 a č. j. 19617/2017-MZE-18121, Ministerstvo zemědělství podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 2. 2017, č. j. SZPI/AM765-46/2016 a č. j. SZPI/AM765-47/2016.

2. Správní orgán prvního stupně uvedenými rozhodnutími ve zkráceném přezkumném řízení změnil rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně, ze dne 6. 6. 2016, č. j. SZPI/AB744-18/2016 a č. j. SZPI/AB744-19/2016, a to v každém z uvedených rozhodnutí tak, že se zamítá odvolání žalobce a potvrzuje opatření inspektora Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně, ze dne 27. 5. 2016, č. D017-70454/16/C, respektive č. D017-70454/16/D02 . Těmito opatřeními byl vysloven zákaz uvádění na trh celkem pěti potravin (označených jako C1 až C5) a žalobci byla uložena povinnost zajistit stažení těchto potravin ze všech provozoven v České republice. Předmětem sporu v tomto soudním řízení jsou tři z těchto potravin: C2 – Monte mléčný dezert čokoládový s lískovými oříšky, C3 – Monte mléčný dezert čokoládový, C4 – Monte drink mléčný nápoj čokoládový s lískovými oříšky. Důvodem vydání opatření u těchto tří potravin byla skutečnost, že v rámci složení nebyl rozepsán seznam složek u směsné složky „čokoládový prášek“.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že „čokoláda v prášku“ je definována v příloze I část A bod 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/36/ES ze dne 23. června 2000 o kakaových a čokoládových výrobcích určených k lidské spotřebě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „směrnice 2000/36/ES“), a povinnost uvádět seznam složek této směsi proto není dána na základě výjimky dle přílohy VII část E bod 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnice Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004 (dále jen „nařízení 1169/2011“). Tato výjimka platí i pro „čokoládový prášek“, neboť obsah obou spojení je identický, respektive synonymní a oba odpovídají jiným jazykovým verzím směrnice 2000/36/ES. Synonymní pojmy musejí být vykládány vždy stejně, aby nevznikla právní nejistota. I z důvodu porušení principu právní jistoty jsou napadená rozhodnutí nezákonná. Závěr, že je rozhodující česká jazyková verze směrnice 2000/36/ES, je v rozporu s principy fungování práva Evropské unie. Nelze vykládat právní předpis k tíži osoby jen proto, že jedna jazyková verze nepoužívá totožná slova jako jazyková verze jiná. Již v rozsudku Soudního dvora ve věci 283/81, *CILFIT* (všechna zde citovaná judikatura Soudního dvora je dostupná na <http://curia.europa.eu>) bylo judikováno, že všechny jazykové verze mají stejnou platnost. Ústavní soud v nálezu publikovaném pod č. 280/2006 Sb. uvedl, že neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jazykového výkladu. Je třeba přihlížet i k jiným jazykovým verzím. Pokud by měl soud pochybnost o správnosti této argumentace, je na místě podat podnět k zahájení řízení o předběžné otázce.

4. Dále žalobce poukazuje na to, že správní orgány přijaly zcela účelový výklad dotčených pojmů z důvodu vyhnutí se placení náhrady škody. K vydání rozhodnutí totiž došlo až poté, co žalobce požadoval náhradu škody. Tím došlo ke zneužití práva a porušení práva na spravedlivý proces.
5. Nakonec žalobce namítá, že prvostupňová rozhodnutí byla vydána po uplynutí subjektivní lhůty stanovené v § 96 odst. 1 správního řádu. Správní orgán prvního stupně se o důvodech zahájení přezkumného řízení totiž nedozvěděl dne 10. 1. 2017, nýbrž dříve. Státní zemědělská a potravinářská inspekce sdílí jedinou datovou schránku, jejímž prostřednictvím byla žalobci doručována původní rozhodnutí o odvolání ze dne 6. 6. 2016. Již v okamžiku jejich odeslání se tedy dostala do dispozice správního orgánu prvního stupně. Výklad žalovaného znamená nežádoucí prodlužování lhůt, neboť posouzení, zda došlo k uplynutí subjektivní lhůty, by bylo čistě na názoru samotného správního orgánu.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že směrnice 2000/36/ES nepřipouští používání jakýchkoli synonym či opisů. Srovnání jazykových verzí v tomto případě nic neřeší. V případě rozporu jazykových verzí je žádoucí přiklonit se k jiné výkladové metodě, např. systematické či teleologické, což potvrzuje i čl. 33 odst. 4 Vídeňské úmluvy o smluvním právu. Z preambule směrnice vyplývá, že jejím účelem bylo stanovit společné definice a pravidla, pokud jde o složení, výrobní specifikace, balení a označování kakaových a čokoládových výrobků, aby byl zajištěn jejich volný pohyb. Spotřebitelům by měly být zaručeny správné, nestranné a objektivní informace. Údajná účelovost přezkumného řízení je ničím nepodloženou domněnkou žalobce. Je zásadní toliko to, zda bylo přezkumné řízení provedeno v souladu se zákonem. Uvedená námitka nesouvisí s předmětem žaloby. Nelze vždy ztotožňovat pojmy „úřad“ a „správní orgán“. V tomto případě existuje v rámci jednoho správního úřadu více správních orgánů. Do dispozice příslušného správního orgánu se informace o důvodech pro zahájení přezkumného řízení dostala až interním sdělením ze dne 10. 1. 2017. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

7. Ve své replice žalobce uvedl, že české znění směrnice 2000/36/ES je nedostatečné a jeho rigidní výklad zastávaný žalovaným vede k nerovnosti a rozdílným dopadům na subjekty v České republice oproti jiným zemím. Soudní dvůr i ve věci 9/79, *Marianne Wörsdorfer* předjímá potřebu společné interpretace předpisů Společenství a vyžaduje, aby byly vykládány ve světle verze existující v jiném úředním jazyku. Nelze přihlížet pouze k jedné jazykové verzi. Nelze argumentovat ani ochranou spotřebitele. Nemohlo dojít k poškození spotřebitele, jelikož složení dané složky i celého výrobku odpovídalo požadavkům veškerých právních předpisů. Podstatné je skutečné složení a nikoli to, které označení z různých jazykových verzí směrnice bylo použito. To na vnímání ze strany spotřebitele nemá žádný vliv. Vídeňská úmluva o smluvním právu se aplikuje v případě smluv a na danou věc nedopadá. Pakliže došlo ke zneužití práva (v případě přijetí účelového výkladu s cílem vyhnout se placení náhrady škody), neproběhlo řízení v souladu se zákonem. Výklad ohledně běhu subjektivní prekluzivní lhůty je absurdní,

neboť se vždy může objevit inspektor, který o případu nevěděl. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 183/2014 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) je při zkoumání okamžiku počátku běhu dané lhůty třeba volit restriktivní výklad. Organizační důvody nemohou mít vliv na počátek běhu lhůty. Není možné vázat počátek běhu lhůty na to, až se se spisem nebo rozhodnutím seznámí konkrétní fyzická osoba.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. Nejprve se soud zabýval námitkou uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení.
11. Podle § 96 odst. 1 správního řádu lze usnesení o zahájení přezkumného řízení vydat nejdéle do dvou měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl. V případě zkráceného přezkumného řízení je přitom podle § 98 *in fine* správního řádu prvním úkonem vydání rozhodnutí dle § 97 odst. 3 správního řádu. Subjektivní prekluzivní lhůta se tudíž ve zkráceném přezkumném řízení váže na vydání samotného meritorního rozhodnutí.
12. Žalovaný uvádí, že správní orgán prvního stupně se o důvodech pro zahájení přezkumného řízení dozvěděl z interního sdělení ze dne 10. 1. 2017. Bylo-li tedy prvostupňové rozhodnutí vydáno dne 2. 2. 2017, byla podle něj subjektivní lhůta dodržena. Naproti tomu žalobce tvrdí, že se správnímu orgánu prvního stupně napadené rozhodnutí dostalo do dispozice již dne 6. 6. 2016, kdy bylo žalobci odesláno ze společné datové schránky Státní zemědělské a potravinářské inspekce. Již od tohoto data je podle něj nutno subjektivní prekluzivní lhůtu počítat.
13. S argumentací žalobce se zdejší soud neztotožňuje.
14. Za okamžik dozvědění se o důvodech pro zahájení přezkumného řízení je zásadně nutno považovat okamžik, kdy správní orgán soustředí okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (což je podmínkou zahájení přezkumného řízení dle § 95 odst. 1 správního řádu). Není přitom nutně rozhodující, zda již byl uvedený okruh poznatků, informací a důkazních prostředků příslušným správním orgánem nějak analyzován či předběžně posouzen. Podstatný je okamžik, kdy bylo toto předběžné posouzení objektivně možné (viz obdobně usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011-115, týkající se běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení pokuty za správní delikt). Zároveň ovšem dostatečnými podklady umožňujícími předběžné posouzení nutně nemusí být ani samotný podnět k zahájení přezkumného řízení, ani samotné nezákonné rozhodnutí. Příslušný správní orgán totiž musí mít zpravidla k dispozici jak určitou

informaci naznačující důvody nezákonnosti (typicky podnět), kvůli které by měl provést posouzení zákonnosti rozhodnutí či jemu předcházejícího řízení, tak dotčené rozhodnutí či správní spis (podle povahy zjištěné nezákonnosti) umožňující posouzení, že rozhodnutí či řízení danou nezákonností skutečně trpí.

15. Už proto nelze přistoupit na argumentaci žalobce, že subjektivní prekluzivní lhůta začala v projednávané věci běžet dne 6. 6. 2016, neboť správní orgán prvního stupně neměl v tuto chvíli ani podle obsahu správního spisu ani dle tvrzení žalobce žádný konkrétní poznatek o dané nezákonnosti. Kromě toho soud ani nesouhlasí s žalobcovou interpretací, že měl v daný okamžik k dispozici také samotné nezákonné rozhodnutí. Skutečnost, že toto rozhodnutí bylo mezi odeslanými dokumenty v jednotné datové schránce Státní zemědělské a potravinářské inspekce, nemá sama o sobě žádný vliv na běh subjektivní prekluzivní lhůty. Datová schránka zde funguje toliko jako doručovací prostředek a informační středisko, které je sice pro celou Státní zemědělskou a potravinářskou inspekci (jakožto správní úřad) jediné, z něhož jsou ale doručené zprávy bezprostředně distribuovány příslušným správním orgánům (*de facto* jde pouze o společnou podatelnu více správních orgánů, jejímž úkolem je toliko distribuce písemností, nikoliv posuzování jejich obsahu). Ani u doručených zpráv tudíž nelze předpokládat, že se s nimi seznamuje každý správní orgán spadající do soustavy správních orgánů působících v rámci Státní zemědělské a potravinářské inspekce. Tím spíše pak nelze takto přistupovat k listinám odesílaným účastníkům řízení konkrétním správním orgánem, byť s využitím tohoto společného datového uzlu. *Ad absurdum* by v opačném případě se stejnou argumentací bylo pak možné za seznámení se s důvodem pro zahájení přezkumného řízení považovat jakékoliv vložení souboru s rozhodnutím do společného informačního systému soustavy správních orgánů (např. v rámci informačních systému finanční či celní správy).
16. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že v projednávané věci počala subjektivní lhůta k zahájení přezkumného řízení běžet dne 10. 1. 2017, kdy správní orgán prvního stupně obdržel interní informaci týkající se uplatnění nároku na náhradu škody spolu s přílohami (zejména opatřeními a rozhodnutími v dané věci). Ačkoliv se nejednalo přímo o podnět k zahájení přezkumného řízení, šlo o interní informaci, v důsledku které se správní orgán prvního stupně zaměřil na posouzení zákonnosti původních odvolacích rozhodnutí. Spolu s těmito rozhodnutími představovala interní informace dostatečné podklady pro posouzení souladu těchto rozhodnutí s právními předpisy.
17. Uvedené rozhodně neznamena, že by počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty závisel na libovůli správních orgánů nebo že by prekluzivní lhůta téměř nemohla uplynout, jak tvrdí žalobce. V prvé řadě soud opět zdůrazňuje, že není podstatné, zda se s podklady, které odůvodňují zahájení přezkumného řízení, seznámila konkrétní osoba. Dokonce není podstatné ani to, zda se vůbec nějaká osoba s těmito podklady skutečně seznámila a kdy. Podstatné je, že správní orgán příslušný k zahájení přezkumného řízení soustředí relevantní okruh poznatků, informací a důkazních prostředků. Na počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty tedy skutečně nemohou mít vliv organizační důvody, jak uvedl Nejvyšší správní soud v žalobcem uváděném rozsudku ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 As 183/2014-34. To se však týká výlučně organizace uvnitř příslušného správního orgánu. Už tato skutečnost vylučuje žalobcovu obavu, že se může objevit inspektor, který o případu nevěděl, a v důsledku toho prekluzivní lhůta nebude moci uplynout. Kromě toho je nutno pamatovat, že zákon stanoví také prekluzivní lhůtu objektivní, proto vůbec nepřichází v úvahu, že by prekluzivní lhůta pro zahájení přezkumného řízení nikdy neuplynula.

18. Námitku uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení proto soud shledal nedůvodnou.
19. Soud se dále zabýval námitkami, které se týkají samotné podstaty sporu, tj. otázky, zda směsná složka „čokoládový prášek“ uvedená v rámci složení výše uvedených tří potravin C2, C3 a C4 je definována v předpisech Evropské unie. Opatření byla ve vztahu k těmto potravinám vydána právě z důvodu, že u této směsné složky nebyl uveden seznam složek.
20. Podle přílohy VII část E bod 2 písm. a) nařízení 1169/2011 totiž platí, že seznam složek u směsných složek není povinný, pokud je složení směsné složky stanoveno v platných předpisech Unie a pokud směsná složka tvoří méně než 2 % konečného výrobku. Ve všech dotčených potravinách přitom složka „čokoládový prášek“ tvořila méně než 2 % konečného výrobku.
21. Ustanovením unijního předpisu, v němž je podle žalobce složení této směsné složky stanoveno, je příloha I část A bod 2 písm. c) směrnice 2000/36/ES. Toto ustanovení v české jazykové verzi směrnice zní: *„Čokoláda v prášku je názvem pro výrobek sestávající ze směsi kakaového prášku a cukrů, obsahující nejméně 32 % kakaového prášku“*. V některých jazykových verzích je ovšem namísto pojmu „čokoláda v prášku“ použito více ekvivalentních slovních spojení, mimo jiné také slovní spojení, které by v českém překladu znělo „čokoládový prášek“.
22. Pro rozpor mezi různými jazykovými verzemi unijního právního předpisu obecně platí, že všechny jazykové verze jsou oficiální, a proto nelze dát jednoduše přednost jedné před druhou. Jelikož unijní právo musí být vykládáno a aplikováno jednotně napříč celou Evropskou unií, je potřeba zaujmout jednotný výklad ustanovení unijního práva. Při rozporu jednotlivých jazykových verzí proto nelze toliko vyjít z jazykového výkladu jedné jazykové verze, nýbrž je nutno přistoupit k dalším výkladovým metodám, jako je výklad systematický, historický či teleologický (viz např. rozsudek Soudního dvora ve věci 283/81, *CILFIT*).
23. Uvedená pravidla ovšem platí pouze na případ rozporu jazykových verzí unijního předpisu. Krajský soud má za to, že v posuzovaném případě ve skutečnosti o takový rozpor nejde. Úprava obsažená v Příloze I směrnice 2000/36/ES je totiž příkladem zakotvení různých prodejních názvů, které jsou závazné pro ten který členský stát. Jednotlivé jazykové verze tedy nejsou pouhými překlady, nýbrž samy o sobě zakotvují závazné prodejní názvy pro jednotlivé členské státy. Rozdíly (zdánlivě rozpory) v těchto závazných prodejních názvech mezi jazykovými verzemi proto není na místě odstraňovat jako v případě jiných rozporů mezi jazykovými verzemi unijních předpisů. Ačkoliv v tomto konkrétním případě se nemusí jevit legislativně technické provedení jako nejvhodnější, zakotvení závazných prodejních názvů pro každý členský stát zvlášť není v unijním potravinovém právu výjimečné [viz např. rozhodnutí Komise 2010/791/EU, kterým se stanoví seznam produktů uvedených v bodě III odst. 1 druhém pododstavci přílohy XII nařízení Rady (ES) č. 1234/2007; dále jen „rozhodnutí 2010/791/EU“]. Smyslem je zajištění požadavku, aby byl spotřebitel řádně informován, a to vždy v jazyce snadno srozumitelném spotřebitelům v členském státě, kde je potravina uváděna na trh (viz např. čl. 15 odst. 1 nařízení 1169/2011). Je pravdou, že mnohem jednoznačnější je takové legislativně technické provedení, při němž je ve všech jazykových verzích předpisu obsažena totožná tabulka závazných názvů potravin s uvedením členského státu, ve kterém má být ten který název závazně používán. To však nutně neznamená, že by mělo

být k Příloze I směrnice 2000/36/ES přístupováno odlišně. Jednotlivé jazykové verze této přílohy nepředstavují pouhé překlady, nýbrž je z nich patrné, že smyslem bylo zakotvit závazné označení pro každý členský stát.

24. Tato skutečnost vyplývá nejen z obecného požadavku na informování spotřebitele v jazyce jemu srozumitelném, ale především ze znění jednotlivých jazykových verzí a také z pravidla obsaženého v článku 3 bodu 1 směrnice 2000/36/ES. Podle něj totiž platí, že prodejní názvy uvedené v příloze I jsou vyhrazeny pouze pro výrobky tam uvedené a musí být při obchodování s nimi použity pro jejich pojmenování. Toto pravidlo by bylo zcela nivelizováno, pokud by bylo možné používat libovolných synonymních označení nebo pokud by ona závazná označení mohla spočívat také v překladu názvu z libovolné jazykové verze. Některé jazykové verze totiž obsahují dvě či dokonce tři (viz například nizozemské znění) alternativy pro pojmenování téhož produktu. Už to vylučuje, aby byly jazykové verze pouhými překlady. Kromě toho tato pojmenování zjevně pouhými překlady nejsou. Pokud by soud tato pojmenování přeložil do českého jazyka, dospěl by přinejmenším ke čtyřem ekvivalentům pro slovní spojení „prášková čokoláda“. Byly by mezi nimi slovní spojení „čokoláda v prášku“, „čokoládový prášek“, ale také „slazený kakaový prášek“ či „slazené kakao“. Jelikož i uvedená slovní spojení lze překládat různými způsoby (např. nizozemské označení „gesuikerde cacao“ lze přeložit nejen jako „slazené kakao“, ale i „oslazené kakao“ či „sladké kakao“), připuštěním používání všech možných překladů různých jazykových verzí by pozbylo pravidlo obsažené v článku 3 bodu 1 směrnice 2000/36/ES užitečný účinek. Kromě toho je zjevné, že tento stav by rozhodně nepřispíval k informovanosti spotřebitelů, neboť přinejmenším pod některými z uvedených slovních spojení si běžný spotřebitel jistě představí odlišné produkty. Ostatně produkty „slazené kakao“ a „slazený kakaový prášek“ jsou v české jazykové verzi definovány v příloze I části A bodu 2 písm. d) směrnice 2000/36/ES. Není přitom podstatné, že naopak u jiných slovních spojení by běžný spotřebitel neobeznámený s unijní legislativou nemusel být přímo uveden v omyl. Nelze vycházet z předpokladu, že spotřebitelé právo neznají (i pro ně platí zásada, že neznalost zákona neomlouvá).
25. Analogicky lze poukázat na rozsudek ve věci C-422/16, *TofuTown.com*, v němž se Soudní dvůr zabýval mimo jiné také používáním názvu výrobku, který je překladem názvu schváleného rozhodnutím 2010/791/EU pro jiný členský stát. Soudní dvůr v bodu 36 rozsudku výslovně uvedl, že „i když uvedený seznam zmiňuje ve francouzském jazyce výrobek nazvaný „crème de riz“, v anglickém jazyce nezmiňuje výrobek nazvaný „rice spray cream“, který uvádí předkládající soud jako jeden z výrobků dotčených v původním řízení, ani výrobek nazvaný „rice cream“. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že z bodu 3 odůvodnění rozhodnutí 2010/791 v podstatě vyplývá, že seznam, který toto rozhodnutí stanoví, obsahuje produkty, u nichž členské státy určily, že na jejich příslušných územích odpovídají kritériím stanoveným přílohou VII částí III bodem 5 druhým pododstavcem nařízení č. 1308/2013 a že označení dotčených produktů jsou uvedena podle jejich tradičního používání v různých jazycích Unie. Skutečnost, že v případě názvu „crème de riz“ ve francouzském jazyce bylo uznáno, že uvedeným kritériím odpovídá, neznamená, že název „rice cream“ jim odpovídá také.“
26. Z uvedeného je patrné, že stanovení závazných názvů produktů pro jednotlivé členské státy vylučuje používání synonym či jiných názvů, byť by odpovídaly překladu závazného názvu stanoveného pro jiný členský stát. Tak je nutno nahlížet i na závazný název „čokoláda v prášku“ užitý v české jazykové verzi přílohy I části A bodu 2 písm. c)

směrnice 2000/36/ES. Tento název je jako jediný užit v českém jazyce, v němž také musí být zásadně spotřebitel v České republice o složení výrobku informován.

27. Se žalobcem nelze souhlasit v tom, že na vnímání spotřebitele nemá žádný vliv, které označení bylo v příslušné jazykové verzi směrnice 2000/36/ES použito. Žalobcův názor vychází z předpokladu, že spotřebitel není informován o definicích obsažených v unijních předpisech. Kromě toho, že soud tento předpoklad považuje za příliš zjednodušující, pro naplnění požadavku informovanosti spotřebitelů nejsou důležité pouze jejich aktuální znalosti příslušných předpisů, ale také možnost dohledat si jednotlivé legální definice, závazná označení a přípustná složení potravin. Je také nutno zdůraznit, že používáním jiných než závazných označení není uváděn v omyl jen případný informovaný spotřebitel, nýbrž i spotřebitelé, kteří nemají v úmyslu se s unijní úpravou z jakéhokoli důvodu blíže seznámit. I ti, kteří definice obsažené ve směrnici 2000/36/ES neznají, totiž přinejmenším mohou vycházet z předpokladu, že pro neuvedení složek směsné složky u konkrétního výrobku je dán určitý důvod, přičemž se mohou domnívat, že tím důvodem je právě existence legální definice dané směsné složky. Není-li ovšem směsná složka, jako právě „čokoládový prášek“, definována, nemusí její složení odpovídat požadavkům stanoveným příloze I části A bodu 2 písm. c) směrnice 2000/36/ES. Spotřebitel pak v domnění, že konzumuje produkt s aprobovaným obsahem (tedy splňující určitá kritéria), může konzumovat produkt zcela jiný (pro který žádná kritéria v legislativě neexistují). Dochází tak k popření základního požadavku na řádné informování spotřebitelů o složení potravin. V konečném důsledku pak není ani podstatné, že konkrétní produkt odpovídá požadavkům stanoveným pro „čokoládu v prášku“, protože stále platí, že spotřebitel není řádně informován a produkt v rozporu s článkem 3 bodu 1 směrnice 2000/36/ES nenesé závazné označení.
28. V provedené interpretaci a aplikaci unijních předpisů ze strany žalovaného soud neshledává porušení principu právní jistoty. Naopak má soud za to, že by byla zásadním způsobem narušena právní jistota spotřebitelů v případě, že by byl přijat výklad předestřený žalobcem.
29. Jelikož zdejší soud uvedený výklad unijního práva považuje za *acte clair* (viz rozsudek Soudního dvora ve věci 283/81, *CILFIT*) a nadto není soudem poslední instance, nepřistoupil k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru.
30. Soud proto uzavírá, že závěr žalovaného, že směsná složka „čokoládový prášek“ není definována v unijních předpisech, je správný. Námitky směřující proti tomuto závěru proto shledal nedůvodnými.
31. Nakonec žalobce namítá, že správní orgány přistoupily k účelovému výkladu právních předpisů s cílem vyhnout se placení náhrady škody.
32. K této námitce soud v první řadě poznamenává, že skutečnost, že žalobce uplatnil nárok na náhradu škody a že tento nárok nebyl uznán, je pro projednávanou věc sama o sobě irelevantní. Ani případná souvislost mezi těmito skutečnostmi a žalobou napadeným rozhodnutím nemůže mít za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí. Nezákonnost by mohla být způsobena toliko tvrzenou účelovostí (tj. nesprávností) výkladu právních předpisů. Jestliže však soud shledal uvedený výklad správným, pak je zcela lhostejné, z jakého důvodu žalovaný k tomuto výkladu dospěl. Podstatné je, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, nikoliv motivace žalovaného, proč právní předpisy respektoval.

VI. Shrnutí a náklady řízení

33. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. února 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu